ΤΟ «ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ» ΚΑΙ Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ

(2ον)

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου***

Ἀπό τά ἀποστολικά καί πατερικά χωρία αὐτά φαίνεται καθαρά ὅτι ὑπάρχει σαφέστατη διαφορά μεταξύ τῆς ἱερωσύνης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἱερωσύνης τῶν Κληρικῶν. Στό παρελθόν ἔγινε μεγάλη συζήτηση γιά τόν προσδιορισμό τῆς λεγομένης γενικῆς ἱερωσύνης, μεταξύ διαφόρων ἀκαδημαϊκῶν θεολόγων, καί τό θέμα, νομίζω, ἔχει ἐξαντληθῆ. Ἐδῶ ξεχωρίζω τό ἄρθρο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου μέ τίτλο «Ἡ ἱερωσύνη τῶν λαϊκῶν ἀπό σκοπιᾶς ὀρθοδόξου», στό ὁποῖο ὁ ἀρθρογράφος, ἀφοῦ παραθέτει τά σχετικά χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς στά ὁποῖα γίνεται λόγος γιά τό βιβλικό, ἱερατικό καί προφητικό χάρισμα ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, θέτει σοβαρά ἐρωτήματα, ὅπως: σέ ποιούς βασιλεύουν, γιά ποιούς ἱερατεύουν, καί ποιούς διδάσκουν; Γιατί ὑπάρχουν διαφορές χαρισμάτων; Καί ἀκόμη ποιός εἶναι ὁ προορισμός τῆς εἰδικῆς τάξεως τοῦ ἱερατείου πού ὑπάρχει, γιά νά διοικῆ, νά θυσιάζη καί νά διδάσκη; Σέ μιά τέτοια περίπτωση μήπως εἶναι περιττός καί ἄχρηστος ὁ θεσμός αὐτός;

Ἀπαντώντας ὁ ἴδιος στά ἐρωτήματα αὐτά γράφει ὅτι οἱ πιστοί *«εἶναι βασιλεῖς **ἐφ' ἑαυτῶν,** εἶναι ἱερεῖς διά τήν θυσίαν **ἑαυτῶν**, εἶναι διδάσκαλοι **πρός ἑαυτούς**»*, τό δέ *«ἱερατεῖον»* ἐκτός ἀπό τά χαρίσματα αὐτά πού ἔλαβε ἀπό τό Βάπτισμα, ἔχει καί ἄλλα ὅπως: *«πρῶτον, νά διοικῆ τούς πιστούς, δεύτερον, νά θύη καί δι' ἑαυτό καί διά τούς πιστούς, οὐχί τά ἴδια σώματα, ἀλλά τό Σῶμα τό Κυριακόν, τόν Ἀμνόν τοῦ Θεοῦ (καί, γενικώτερον, νά τελῆ τά Ἱερά Μυστήρια), καί τρίτον, νά διδάσκη τούς πιστούς τόν λόγον τῆς ἀληθείας»*. Τό πρόβλημα λύεται, ἐάν διακρίνει κανείς τήν διαφορά μεταξύ τῆς ἱερωσύνης τῶν πιστῶν ἀπό τό Βάπτισμα καί τήν Ἱερωσύνη τῶν Κληρικῶν, πού ἔλαβαν μέ τήν χειροτονία τους.

Τήν θέση του αὐτή ὁ π. Ἐπιφάνιος ἐπικυρώνει μέ ἕνα σημαντικό χωρίο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στό ὁποῖο ἀναλύει τήν προτροπή στούς βαπτισθέντες ***«οὕτω καί σύ γίνῃ βασιλεύς καί ἱερεύς καί προφήτης».***

*«Βασιλεύς μέν πάσας χαμαί **ρίψας τάς πονηράς πράξεις** καί τά ἁμαρτήματα κατασφάξας· ἱερεύς δέ **ἑαυτόν** προσενεγκών τῷ Θεῷ καί καταθύσας τό σῶμα καί σφαγείς καί **αὐτός**. εἰ γάρ συναπεθάνομεν αὐτῷ, φησί, καί συζήσομεν αὐτῷ. Προφήτης δέ τά μέλλοντα μανθάνων καί ἔνθους γινόμενος».*

Καί λίγο πρίν λέγει:

*«Ἡμεῖς οὐχ ἕν ἀλλά τά τρία μεθ' ὑπεροχῆς ἔχομεν ἀξιώματα νῦν. Καί γάρ βασιλείας μέλλομεν ἀπολαύειν· καί **ἱερεῖς γινόμεθα**, προσφέροντες **θυσίαν τά σώματα ἡμῶν.** Παραστήσατε γάρ τά μέλη ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, φησί. Καί μετά τούτων καί **προφῆται καθιστάμεθα**· ἅ γάρ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε, ταῦτα ἐκκεκαλυμμένα ἡμῖν ἐστι. Καί ἄλλως δέ **βασιλεῖς γινόμεθα, ἐάν βουληθῶμεν κρατεῖν τῶν ἀτόπων λογισμῶν».***

Μετά τά χρυσοστομικά αὐτά χωρία συμπεραίνει ὁ π. Ἐπιφάνιος:

«Τί λοιπόν συνάγεται ἐξ αὐτῶν τῶν χωρίων; Ὅτι ἅπαντες οἱ πιστοί εἶνε eo ipso βασιλεῖς καί ἱερεῖς καί προφῆται; Μάλιστα! Τοῦτο συνάγεται ὄντως. Ἐπί ποίων ὅμως βασιλεύουσιν; Ἐφ' ἑαυτῶν! Τί θυσιάζουσιν; Ἑαυτούς! Διά ποίους εἶνε διδάσκαλοι; Δι' ἑαυτούς! (Ὅταν λαϊκός τις διδάσκῃ ἐν Ἐκκλησίᾳ, τοῦτο πράττει οὐχί ipso jure, ἀλλά κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Ἱερατείου). Οὐδέ κατά μόριον ὁ ἱερός Πατήρ ταυτίζει τό τρισσόν ἀξίωμα τῶν λαϊκῶν πρός τό τοιοῦτον τοῦ Ἱερατείου. Καί συγκεκριμένως, τήν ἱερωσύνην τῶν λαϊκῶν βλέπει ὡς τελείως ἄσχετον πρός τήν ἱερωσύνην τοῦ Κλήρου. Ὁ λαός θύει ἑαυτόν καί οὐδέν πλέον τούτου. Δέν θύει τόν Ἀμνόν τοῦ Θεοῦ ὡς ὁ Ἱερεύς, οὐδέ κἄν συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τήν Θυσίαν ταύτην. Ἡ ἱερωσύνη τοῦ λαϊκοῦ οὔτε σχέσιν τινά ἔχει πρός τήν Θυσίαν ταύτην, οὔτε σημασίαν τινά δι' αὐτήν. Ἡ ἱερωσύνη τῶν λαϊκῶν εἶναι ἄλλης φύσεως, ἄλλης ποιότητος, "ἄλλης λογῆς", ὡς τονίζει καί ἡ Ὁμολογία τοῦ Μογίλα, εἰς ἥν καί ἄλλοι πρό ἡμῶν παρέπεμψαν».

Ἀναφερόμενος δέ σέ μιά ἄποψη, πού διατυπώθηκε στήν ἐποχή του, ὅτι *«ὁ λαός συνθύει μετά τοῦ Ἱερέως»*, πού ἐπαναλαμβάνεται δυστυχῶς καί σήμερα μέ ἄλλες παρόμοιες φράσεις, ὅτι ἡ θεία Εὐχαριστία γίνεται ἀπό ὅλη τήν κοινότητα, ὅτι ὅλοι συμμετέχουν κατά τόν ἴδιο τρόπο στό Μυστήριο κλπ., γράφει:

*«Ὅλως δ' ἀπόβλητος ἀπ' ὀρθοδόξου σκοπιᾶς τυγχάνει ἡ ἔκφρασις "ὁ λαός συνθύει μετά τοῦ Ἱερέως". **Ὁ λαός συμπροσεύχεται μετά τοῦ Ἱερέως, ἀλλά, δι' Ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, δέν "συνθύει"!** Ὁ Ἱερεύς θύει μόνος μονώτατος διά τῆς ἀπό Θεοῦ δοθείσης αὐτῷ ἐξουσίας. Καί οὐ μόνον δύναται νά τελέσῃ μονώτατος ὤν τήν φρικωδεστάτην Θυσίαν, ἀλλά καί, τελῶν ἐνώπιον πλήθους ἄλλων, οὐδεμίαν παρ' οὐδενός συνδρομήν ἐκδέχεται. Οἱ παριστάμενοι δέν προσφέρουσιν εἰς αὐτόν διά τήν τέλεσιν τῆς Θυσίας οὐδέ μόριον ἐνεργείας. Ἵστανται παθητικοί θεαταί καί οὐχί ἐνεργητικά ὄργανα. Ὁ θύτης εἶνε εἷς καί μόνος: ὁ Ἱερεύς!*

*Φρονοῦμεν δ' ὅτι ὁ θύτης εἶνε εἷς καί μόνος, οὐ μόνον ὅταν παρίστανται λαϊκοί, ἀλλά καί ὅταν πλείονες τοῦ ἑνός Ἱερεῖς κυκλῶσι τό φοβερόν Θυσιαστήριον. **Οἱ Ἱερεῖς συμπροσεύχονται, συνδιακονοῦσι, συλλετουργοῦσιν, ἀλλά δέν συνθύουσι!** Κατά τήν στιγμήν τῆς Θυσίας, ἥτις ἀποτελεῖ τό κέντρον τῆς θ. Λειτουργίας, **εἷς ἐνεργεῖ, εἷς θύει (ὁ προβαδίζων),** οἱ δ' ἄλλοι Ἱερεῖς ἵστανται παθητικῶς καί οὐδεμίαν ἀσκοῦσιν ἐνέργειαν πρός τέλεσιν τῆς Θυσίας. Εἶνε δέ λίαν χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐνῷ ἡ ἐκκλησιαστική ἡμῶν γλῶσσα γνωρίζει τόσον πολύ τούς ὅρους "συλλειτουργός" καί "συλλειτουργεῖν" (=τελεῖν ἀπό κοινοῦ δημόσιον ἔργον, δημοσίαν λατρείαν), ὧν ἡ ἔννοια εἶνε εὐρυτέρα, ἀγνοεῖ παντελῶς, ἄν δέν πλανώμεθα, τούς ὅρους "συνθύτης" καί "συνθύειν". Ἐάν δ' ὁ Ἐπίσκοπος χειροτονῆται οὐχί "συνεταιρικῶς", οὕτως εἰπεῖν, καί ὑπό πάντων ὁμοῦ τῶν συλλειτουργούντων Ἀρχιερέων, ἀλλ' ὑπό τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, ὡς ὀρθῶς γράφουσιν ἄλλοι τε καί ὁ καθηγητής τῆς Λειτουργικῆς κ. Παν. Τρεμπέλας ("Μικρόν Εὐχολόγιον" τόμ. Α΄, σελ. 212), ἐάν, δηλαδή, εἷς καί μόνος τελειοῖ τό Μυστήριον τῆς Χειροτονίας, καίτοι κύκλῳ αὐτοῦ παρίστανται καί συμπροσεύχονται οὐχί λαϊκοί τινες, οὐδέ Διάκονοι καί Πρεσβύτεροι, ἀλλ' Ἀρχιερωσύνης Μέτοχοι, ἤτοι πρόσωπα κατά πάντα πρός τόν χειροτονοῦντα ἰσότιμα καί μηδέν αὐτοῦ λειπόμενα, πόσῳ μᾶλλον ὁ Ἱερεύς τελειοῖ μονώτατος τῆς θ. Εὐχαριστίας τό Μυστήριον, ὅταν ὑπό λαϊκῶν περιστοιχίζηται; Ἐάν Ἀρχιερεῖς θεῶνται παθητικῶς τήν ὑπό τοῦ πρώτου γινομένην Χειροτονίαν καί οὐδεμίαν ἐνέργειαν πρός τελείωσιν αὐτῆς συνεισφέρουσι, καί ἡ Ἐκκλησία βλέπῃ τόν χειροτονηθέντα ὡς "ἔργον τῶν χειρῶν" τοῦ πρώτου καί οὐχί ἁπάντων ὁμοῦ τῶν συλλειτουργούντων, πόσῳ μᾶλλον οἱ λαϊκοί εἶνε παθητικοί θεαταί τῆς τοῦ Ἱερέως Θυσίας καί οὐδεμίαν ἐνέργειαν πρός τελείωσιν αὐτῆς δύνανται νά προσενέγκωσιν; Ἄς μή παρεμβάλληται δέ πρός μείωσιν τῆς ἱερατικῆς ἐνεργείας ἡ ἔνστασις "τίποτε δέν κάμνει ὁ ἱερεύς, ὅλα τά κάμνει ὁ Θεός". Ναί, "ὅλα τά κάμνει ὁ Θεός", σύμφωνοι· ἀλλά διά ποίου; Διά τοῦ λαοῦ ἤ διά τοῦ Ἱερέως; Ἀτυχέστατος λοιπόν καί πάντῃ ἀπόβλητος ὁ ὅρος "συνθύειν"».*

Δέν πρέπει νά παρερμηνευθῆ ἐδῶ ἡ λέξη «παθητικῶς», γιατί δέν ὑπονοεῖται ὅτι δέν παρίστανται οἱ λαϊκοί καί οἱ Κληρικοί προσευχόμενοι, ἄλλωστε τό λέγει σαφέστατα, ἀλλά ὅτι δέν «συλλειτουργοῦν» μέ τόν Ἱερέα, δέν «συνθύουν» μέ αὐτόν, γιατί ὑπάρχει διαφορά χαρισμάτων μέσα στήν Ἐκκλησία.

Πάντως, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰς τύπον καί τόπον τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μέ αὐτή τήν εἰδική διακονία καί εἶναι διάδοχος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί δέν εἶναι ἁπλῶς *«ἀναγκαῖος γιά τήν διατήρηση τῆς τάξεως»*. Ἐδῶ πρέπει νά μνημονευθῆ ἡ σημαντική ἀνάλυση, πού ἔγινε ἀπό τόν Μητροπολίτη Περγάμου, δρ. Ἰωάννη Ζηζιούλα στήν κλασσική μελέτη του «*Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ καί ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ*». Στήν μελέτη αὐτή μπορεῖ κανείς νά βρῆ ὅλο τό σημαντικό ὑλικό, πού δείχνει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος δέν προΐσταται ἁπλῶς τῆς θείας Εὐχαριστίας γιά νά ἐπιβάλλη τήν τάξη στά χαρίσματα τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά **συγκροτεῖ μαζί μέ τήν θεία Εὐχαριστία τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας.**

Εἶναι φανερόν, ἀπό τά προαναφερθέντα, ὅτι τόσο ἡ πνευματική ἱερωσύνη ὅσο καί ἡ εἰδική ἱερωσύνη δέν βιώνεται ἀπροϋποθέτως. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν συνεργήση μέ τήν δική του θέληση, ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἐνεργήση ἐντός του. Ὁ Ἀπ. Παῦλος διδάσκει: *«ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ»* (Β΄ Κορ. ζ΄, 1). Ἡ κάθαρση τῆς καρδίας, ὅπως τήν ἑρμηνεύει ἡ βιβλικοπατερική παράδοση, εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐνεργοποίηση τῆς Χάριτος τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος στόν ἄνθρωπο.

Στό «βασίλειο ἱεράτευμα» δέν συμμετέχουν ἁπλῶς ὅσοι ἔχουν κάποτε βαπτισθῆ καί στήν συνέχεια δέν μετέχουν ἐνεργά στήν ἐκκλησιαστική ζωή μέ τίς προϋποθέσεις πού θέτει ὅλη ἡ βιβλικοπατερική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλιῶς δέν ἐξηγοῦνται πολλοί ἀποστολικοί καί πατερικοί λόγοι πού μιλοῦν γιά πτώση τῶν Χριστιανῶν, γιά ἄρνηση τῆς θείας Χάριτος καί γιά τίς κανονικές προϋποθέσεις εἰσόδου κάποιου στόν ἱερό Κλῆρο καί τῆς παραμονῆς του σέ αὐτόν.

Ἐπίσης, οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ γιά τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἐκφραστικοί στό σημεῖο αὐτό: *«Ἔχω κατά σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας. μνημόνευε οὖν **πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον**»* (Ἀπ. β΄, 4-5). *«Ἀλλὰ ἔχω κατά σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τόν Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι. οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν Νικολαϊτῶν ὁμοίως, **μετανόησον οὖν**»* (Ἀπ. β΄, 14-16). *«Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι **ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ**»* (Ἀπ. γ΄, 1). *«Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἦς ἢ ζεστός οὕτως ὅτι χλιαρός εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρός, **μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου**»* (Ἀπ. γ΄, 15-16).

Ἑπομένως, μέσα σέ ὅλη τήν βιβλικοπατερική παράδοση δέν συγκρούονται, οὔτε ἀνταγωνίζονται ἡ πνευματική ἱερωσύνη τῶν πιστῶν μέ τήν μυστηριακή Ἱερωσύνη τῶν Κληρικῶν, ἀλλά ἡ πνευματική ἱερωσύνη, τό «βασίλειον ἱεράτευμα», εἶναι ἡ βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἡ ἀναγκαία προϋπόθεση συμμετοχῆς στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς μεθέξεως τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ διά τῶν Μυστηρίων.

4. Ἡ ἡσυχαστική παράδοση ὡς ἡ εὐαγγελική ζωή

Ἀπό ὅσα παρετέθησαν προηγουμένως φαίνεται σαφέστατα ὅτι τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας δέν μποροῦν νά βιωθοῦν ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἡσυχαστική παράδοση, γιατί διαφορετικά μπορεῖ νά ἐκφρασθῆ ὁ λεγόμενος σακραμενταλισμός. Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ διά τῶν Μυστηρίων βιώνεται εἰς κρίμα ἤ εἰς κατάκριμα. Θεωρῶ δέ ὅτι αὐτό τό «βασίλειον ἱεράτευμα» σύμφωνα μέ τήν βιβλικοπατερική παράδοση συνδέεται στενά μέ τόν ἱ. ἡσυχασμό καί αὐτό ἐκφράζει τήν ὅλη εὐαγγελική ζωή.

Εἶναι δέ γνωστόν ἀπό διάφορες μελέτες πάνω στήν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων ὅτι ἡ λεγόμενη νηπτική-ἡσυχαστική παράδοση βιώθηκε σέ ὅλους τούς αἰῶνες ἀπό τούς Προφῆτες, τούς Ἀποστόλους, τούς Πατέρες καί τούς Ἁγίους, καί αὐτή εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐμπειρίας.

Ὁ Χριστός συνιστοῦσε τήν προσευχή καί τήν νήψη: *«γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής»* (Ματθ. κστ΄, 41), *«γρηγορεῖτε οὖν· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωΐ· μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας. ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· γρηγορεῖτε»* (Μάρκ. ιγ΄, 35-37). Καί οἱ Ἀπόστολοι προέτρεπαν: *«ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε»* (Α΄ Κορ. ιε΄, 33-34), *«πάντων δὲ τό τέλος ἤγγικε. Σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς»* (Α΄ Πέτρ. δ΄, 7), *«νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ»* (Α΄ Πέτρ. ε΄, 8), *«σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι»* (Β΄ Τιμ. δ΄, 5).

Ἐπειδή μερικοί ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἡσυχαστική παράδοση εἶναι μεταγενέστερη πράξη στήν Ἐκκλησία καί ὅτι τήν εἰσήγαγαν οἱ λεγόμενοι νηπτικοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό θά ἀναφέρω μερικά χωρία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, στά ὁποῖα φαίνεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἦταν γνώστης τῆς νηπτικῆς-ἡσυχαστικῆς παραδόσεως καί εἶχε βαθυτάτη ἐμπειρία αὐτῆς τῆς ἐσωτερικῆς καρδιακῆς προσευχῆς.

Στήν Α΄ πρός Κορινθίους ἐπιστολή γράφει: *«οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»* (Α΄ Κορ. ιβ΄, 3). Καθένας μέ τήν λογική του καί τό στόμα του μπορεῖ νά ἀναφέρη τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί γι' αὐτό εἶναι ἀκατανόητος, ἀπό λογικῆς πλευρᾶς, ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι γιά νά τό κάνη αὐτό πρέπει νά ἔχη τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὅμως, ἐδῶ σαφέστατα ἀναφέρεται στήν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν καρδιά –τήν νοερά προσευχή– πού δέν μπορεῖ νά γίνη χωρίς τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στήν καρδιακή προσευχή πού γίνεται μέσα τήν καρδιά καί γίνεται μέ τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «*Ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ*». Αὐτοί ἔχουν τό χάρισμα τῆς υἱοθεσίας, πού ἐκδηλώνεται μέ τήν κραυγή *«ἀββᾶ ὁ πατήρ»* καί «*αὐτό τό Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμέν τέκνα Θεοῦ*» (Ρωμ. η΄, 14-16). Ἐδῶ σαφέστατα ἐννοεῖται ἡ καρδιακή προσευχή, ὅπως τό ἐξηγοῦν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στά ἔργα τους. Μάλιστα ἀποφαίνεται ὅτι ὅσοι δέν ἔχουν τό Ἅγιον Πνεῦμα νά προσεύχεται μέσα στήν καρδία δέν συνδέονται μέ τόν Χριστό: «*εἰ δέ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ*» (Ρωμ. η΄, 9). Αὐτός ὁ σύνδεσμος μεταξύ ἐλεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν καρδιά, τῆς καρδιακῆς προσευχῆς, τῆς υἱοθεσίας καί τῆς κληρονομιᾶς διά τοῦ Χριστοῦ, γίνεται καί στήν πρός Γαλάτας (δ΄, 6-7) ἐπιστολή τοῦ Ἀπ. Παύλου, πράγμα πού δείχνει ὅτι δίνει ἰδιαίτερη σημασία σέ αὐτό τό γεγονός. Καί ἀλλοῦ κάνει λόγο γιά τήν προσευχή μέ τό πνεῦμα καί προσευχή μέ τόν νοῦ: «*Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ. ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ*» (Α΄ Κορ. ιδ΄, 13-14).

Ἐπίσης, στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή γίνεται λόγος γιά τήν εἴσοδό μας στήν κατάπαυση τοῦ Θεοῦ: «*Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμός τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ. ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός. Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν*» (Ἑβρ. δ΄, 9-11). Ἡ προτροπή αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἑρμηνεύεται ἀπό τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ὅτι πρέπει νά προτιμᾶμε τήν γνώση τῶν ὄντων τῆς φύσεως περισσότερο ἀπό τά αἰσθητά, καθώς ἐπίσης νά εἰσέλθουμε σέ ἐκείνη τήν κατάσταση «*ἥτις ἐστίν ἡ κατά νοῦν ἡμῶν θεωρία καί ἡ διά ταύτης πρός Θεόν ἀνάνευσις*». Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνη κάθε λογισμό ἀπό τόν νοῦ του καί μέ ἐπιμονή καί ἀδιάλειπτη προσευχή ἐπιστρέψη πρός ἑαυτόν, τότε εἰσέρχεται στήν θεία κατάπαυση, δηλαδή στήν θεωρία τοῦ Θεοῦ, τήν θεοπτία.

Γιά ὅλα αὐτά τά ζητήματα μπορεῖ κανείς νά βρῆ σημαντικές ἀπαντήσεις στίς διδασκαλίες τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες περιλαμβάνονται σέ κείμενα τῆς Φιλοκαλίας. Μάλιστα δέ, ἐάν ἐξετάση κανείς τήν ἑρμηνεία τήν ὁποία δίνουν οἱ Πατέρες στά χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τότε μπορεῖ νά δῆ ποιά εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη - νηπτική Παράδοση καί νά τήν διαστείλη ἀπό τήν ὁποιαδήποτε ἄλλη προτεσταντική ἤ ἐπιστημονική παράδοση.

Εἶναι σημαντική ἡ διδασκαλία τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου πάνω στά θέματα τῆς ἐμπειρίας τοῦ Θεοῦ πού βιώνεται ἀπό τούς Ἁγίους διά μέσῳ τῶν αἰώνων. Ἐπίσης, ἡ Σύνοδος τοῦ 14ου αἰῶνος ἀφορίζει καί ἀποκηρύττει ἐκείνους πού δέν ἀναγνωρίζουν τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ καί τήν διδασκαλία του περί ἡσυχασμοῦ. Ὁ Συνοδικός Τόμος τοῦ 1347 ἀφορίζει καί ἀποκηρύττει ἐκείνους ἐκ τῶν ἱερωμένων καί λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ἤ λέγουν ἤ συγγράφουν ἐναντίον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ «*καί τῶν σύν αὐτῷ μοναχῶν, μᾶλλον δέ κατά τῶν ἱερῶν θεολόγων καί τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς*». Μέ αὐτόν τόν λόγον ὑπονοοῦνται ὅσοι ἀντιμάχονται τήν διδασκαλία τοῦ ἡσυχασμοῦ καί τῆς θεώσεως ἐν ὀνόματι μιᾶς τυπικῆς «μυστηριολογίας». Βέβαια, πολλοί δέν ἔχουν ἐπίγνωση ὅτι ἀντιτάσσονται στήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί τόν ἡσυχασμό, ἀλλά ἡ ὅλη θεολογική τους σκέψη εἶναι ἀντιησυχαστική.

Ἑπομένως, τό βασίλειο ἱεράτευμα πρέπει νά ἑρμηνευθῆ μέσα ἀπό τήν ὅλη παράδοση τοῦ ἡσυχασμοῦ, πού εἶναι ἡ ζωή τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, δηλαδή ἡ ὅλη ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν, ὅμως, κανείς ἀποξενώση τό βασίλειο ἱεράτευμα ἀπό τήν ἡσυχαστική- νηπτική παράδοση, τότε σφάλλει ἀπό ἀπόψεως ὀρθοδόξου θεολογίας.

Ἄλλωστε, ἡ νηπτική ζωή εἶναι ἡ εὐαγγελική ζωή, πού δέν ἀναφέρεται μόνον στούς μοναχούς, ἀλλά σέ ὅλους τούς Χριστιανούς. Ὅσοι δέ ἀρνοῦνται ἤ παραθεωροῦν ἤ ὑπονομεύουν τήν ἀσκητική-νηπτική-ἡσυχαστική παράδοση, αὐτοί ἔχουν μιά «*σακραμενταλιστική ἀντίληψη τῶν μυστηρίων*» καί δικαιώνουν στήν πράξη αὐτούς πού ὁμιλοῦν γιά «*νεοβαρλααμιτισμό*».

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου Μελετίου Ἀπ. Βαδραχάνη***

Ἄς δοῦμε τὰ χαρίσματα, ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος Παντελεήμων (27 Ἰουλίου).

Α΄. Ἦταν ἰαματικός.

Ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἦταν γιατρός. Εἶχε σπουδάσει τὴν ἰατρικὴ καὶ ἔτσι μποροῦσε καὶ θεράπευε διάφορες ἀσθένειες, ποὺ ταλαιπωροῦσαν τοὺς ἀνθρώπους. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἰατροὶ σὲ κάθε ἐποχὴ δὲν μποροῦν νὰ θεραπεύουν ὅλες τὶς ἀρρώστιες. Ὅσο κι ἂν προοδεύει ἡ ἐπιστήμη κι ὅσο κι ἂν βρίσκονται φάρμακα γιὰ τὶς διάφορες ἀσθένειες, οὕτως ὥστε μερικές, ποὺ ταλαιπωροῦσαν παλιά τούς ἀνθρώπους, νὰ μὴ ὑπάρχουν σήμερα, ἐν τούτοις προκύπτουν νέες, οἱ ὁποῖες γιὰ πολὺ καιρὸ παραμένουν ἀθεράπευτες. Ἔτσι στὶς ἀθεράπευτες ἀρρώστιες μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴν θεραπεία τους, ὅταν αὐτὸς κρίνει ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνει καὶ ὅτι εἶναι ὠφέλιμο στοὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἐκτὸς τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης εἶχε καὶ τὸ ἰαματικὸ χάρισμα. Ἕνα χάρισμα ποὺ ὅποιος τὸ ἔχει μπορεῖ καὶ θεραπεύει τὶς ἀνίατες ἀσθένειες. Ἔτσι γίνεται ἀγαπητὸς καὶ θαυμαστὸς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποκτᾶ φήμη πιὸ μεγάλη κι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γιατρούς.

Ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς ὅμως αὐτὸ τὸ χάρισμα, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο θαυματουργικό, δὲν ἐγγυᾶται τὴ σωτηρία αὐτοῦ ποὺ τὸ κατέχει. Πουθενὰ στοὺς μακαρισμοὺς δὲν λέγει ὁ Χριστὸς μακάριοι οἱ ποιοῦντες θαύματα. Ἀντιθέτως προειδοποιεῖ (Ματθ. 7, 21-23) **ὅτι μόνο ὅποιος ἀγωνίζεται νὰ ἐφαρμόσει τὸ σύνολο τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, μόνο αὐτὸς θὰ σωθεῖ**. «Στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ βρεθοῦν πολλοὶ καὶ θὰ ποῦν· Κύριε ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά σου καὶ μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὀνόματός σου προφητεύσαμε, βγάλαμε δαιμόνια, καὶ κάναμε πολλὰ θαύματα. Καὶ τότε θὰ τοὺς πῶ κι ἐγώ· δὲν σᾶς ξέρω καθόλου. Φύγετε μακριὰ ἀπὸ ἐμένα οἱ ἐργάτες τῆς ἀνομίας». Τί βαριὰ λόγια λέγει ὁ Χριστὸς στοὺς διάφορους χαρισματούχους, οἱ ὁποῖοι φθάσανε στὸ σημεῖο νὰ προφητεύουν καὶ νὰ βγάζουν δαιμόνια; Φύγετε ἀπὸ μπροστά μου· ἐσεῖς εἶστε ἐργάτες τῆς ἀνομίας καὶ ὄχι δικοί μου ἄνθρωποι. Γι' αὐτὸ οἱ ἅγιοι ποτὲ δὲν θέλανε νὰ κάνουν θαύματα. Τὸ φοβοῦνταν καὶ τὸ ἀπέφευγαν αὐτὸ τὸ χάρισμα. Πρόσεξαν αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστός, ὅταν οἱ ἑβδομήντα ἀπόστολοι γυρίσανε ἀπὸ περιοδεία καὶ τοῦ εἶπαν μὲ χαρὰ ὅτι καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται, «μὴ χαίρεσθε γι' αὐτὸ ἀλλὰ νὰ χαίρεστε, γιατὶ τὰ ὀνόματά σας γραφήκανε στὸν οὐρανὸ» (Λουκ. 10, 17-20).

Καὶ ὁ Ἰούδας εἶχε τὸ ἰαματικὸ χάρισμα. Θεράπευε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι τὰ πάντα. Κι ὅμως, ἐπειδὴ δὲν πρόσεξε στὴν προειδοποίηση καὶ τὴ σύσταση τοῦ Χριστοῦ «δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε», δηλαδὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ προσφέρει θεραπεῖες μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐλεήμων καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνάργυρος, ἔπεσε στὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας καὶ καταστράφηκε γιὰ πάντα.

Β΄. Ἦταν ἀνάργυρος.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς ἀναφέρει ὅτι, ὅταν κάποιος γραμματεὺς θέλησε ν' ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, στὴν ἀρχὴ τῆς δράσεώς του, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε πλαγίως ὅτι «αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, **ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ**» (8,20). Τοῦ ξεκαθάρισε δηλαδὴ ὅτι, ἂν θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσει, νὰ γνωρίζει πὼς δὲν θὰ ἔχει -δὲν πρέπει νὰ ἔχει- τίποτα. Ἐπίσης ὁ Κύριος εἶπε· «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20,35). Καὶ στοὺς ἀποστόλους, ὅταν τοὺς ἐξέλεξε καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύξουν εἶπε· «ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν (σακκίδιο) εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον (Ματθ. 10, 8-9). Δηλαδὴ θὰ κάνετε θαύματα καὶ θὰ εἶσθε ἐργάτες δικοί μου μὲ μία προϋπόθεση· θὰ εἶσθε ἀνάργυροι καὶ ἀκτήμονες παντελῶς.

Ὁ δὲ Παῦλος τὸ «στόμα τοῦ Χριστοῦ» μᾶς ἐξομολογεῖται ὅτι «ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται» (Πράξ. 20, 33-34). Καὶ συμβουλεύει· «ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν. Ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινὲς ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν (σούβλισαν) ὀδύναις πολλαῖς (Α΄ Τιμ. 6, 8-10).

Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἦταν ἀνάργυροι καὶ ἀκτήμονες. Ἡ δὲ Ἐκκλησία μας ἔχει σὲ ἰδιαίτερη ὁμάδα καὶ τοὺς μνημονεύει χωριστὰ στὴ πρόθεση ὁ ἱερεὺς τοὺς ἁγίους ἀναργύρους, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἰατροὶ καὶ θεράπευαν εἴτε μὲ τὴν ἐπιστήμη τους εἴτε μὲ τὴ θεία χάρη δωρεάν. Ἰατρὸς καὶ φιλάργυρος, ὅπως καὶ ἱερεὺς καὶ φιλάργυρος, εἶναι ὅ,τι τὸ χειρότερο. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι τὸ μεγάλο αὐτὸ χάρισμα ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς, ἐὰν τὸ ἀποκτήσουμε. Ἐναπόκειται πλήρως στὴ θέλησή μας.

Γ΄. Ἦταν μάρτυρας.

Τὸ μαρτύριο ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι οὔτε θέλουμε νὰ τὸ ἀκούσουμε καὶ τὸ ἀποφεύγουμε πάση δυνάμει. Κι ὅμως εἶναι χάρισμα· εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ δίνεται στοὺς πιὸ ἐκλεκτούς. **«Ὑμῖν ἐχαρίσθη, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλιπ. 1,29)**.

Μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ χάρισμα τὸ ἰαματικό, ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος Παντελεήμων, εἶναι τὸ χάρισμα τῆς πίστεως. Ἂν δὲν ὑπάρχει αὐτό, χάνεται ἀκόμη καὶ τὸ ἰαματικὸ χάρισμα. Οἱ ἀπόστολοι, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ θεραπεύσουν τὸ σεληνιαζόμενο γιὸ ἑνὸς πατέρα ποὺ τοὺς παρακάλεσε, ὅταν ὁ Χριστὸς ἦταν στὸ Θαβὼρ μὲ τὸν Πέτρο τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ ρώτησαν τὸ Χριστὸ γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἀποτυχίας τους, ἐκεῖνος τοὺς εἶπε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀπιστία τους καὶ στὴν ἔλλειψη ἀσκήσεως στὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία. Γι' αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι λέγανε· «Κύριε πρόσθεσε μας πίστη». Καὶ ὁ πατέρας τοῦ σεληνιαζομένου παιδιοῦ, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἀπὸ τὴν πίστη του ἐξαρτᾶται ἂν θὰ γίνει καλὰ τὸ παιδὶ του, κραύγασε· «Πιστεύω Κύριε. Βοήθησέ με νὰ ξεπεράσω τὴν ἀπιστία μου» (Μᾶρκ. 9,23).

Σὲ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ὅμως ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε μόνο τὸ χάρισμα τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ τὸ χάρισμα τοῦ μαρτυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν Α΄ Θεσ. 3,4 λέγει ὁ Παῦλος νὰ μὴ τὰ χάνει κανεὶς μπροστὰ στὶς θλίψεις γιατὶ **«εἰς τοῦτο κείμεθα»**. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός μας, τὸ ἔργο μας, ἡ κληρονομιά μας, τὸ περιεχόμενο τῆς ζωῆς μας. Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνο στολίδι καὶ φυλαχτὸ ἀλλὰ καὶ βίωμά μας. Γι' αὐτὸ **στοὺς μακαρισμοὺς** μακαρίζονται αὐτοὶ ποὺ θὰ μαρτυρήσουν χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλήθειας τοῦ εὐαγγελίου καὶ προτρέπονται νὰ χαροῦν καὶ νὰ γεμίσουν ἀγαλλίαση, γιατὶ αὐτὰ ὑφίσταντο ὅλοι οἱ ἅγιοι (Ματθ. 5,10-12).

Δ΄. Ἦταν ἐλεήμων.

Παντολέων ἐλέγετο, πρὶν πιστέψει καὶ Παντελεήμων ὀνομάσθηκε μετὰ λόγω τῆς ἐλεημοσύνης του καὶ τῆς ἀναργυρίας του. Τὴν ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης τὴν βλέπουμε στοὺς μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου, «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται», στὴν παραβολὴ τῆς κρίσεως, ὅπου φαίνεται ὅτι θὰ κριθοῦμε ἀνάλογα μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ δείξαμε, καὶ στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ὅπου -κατὰ τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου- τὸ ἔλαιον, ποὺ δὲν εἶχαν οἱ μωρὲς παρθένες, ἦταν ἡ ἐλεημοσύνη. Καὶ σχολιάζοντας ὁ ἱερὸς πατὴρ τὶς δύο αὐτὲς παραβολές, παρατηρεῖ ὅτι ἐλεημοσύνη χωρὶς παρθενία σώζει, ἐνῶ παρθενία χωρὶς ἐλεημοσύνη καταστρέφει. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἐπίσης, σὲ ὁμιλία του, συγκρίνει τὴν ἱερωσύνη μὲ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ λέγει ὅτι ὁ ἐλεήμων καθίσταται ἀνώτερος τοῦ ἱερέως, διότι θυσιάζει στὸ θυσιαστήριο τῆς ὑπάρξεώς του τὸ ἀτομικό του συμφέρον καὶ τὴν ἀτομική του ἄνεση καὶ εὐμάρεια, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς θυσιάζει βάσει τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ προσφέρει τὰ τίμια δῶρα, χωρὶς αὐτὸ νὰ τοῦ στοιχίζει τίποτα, ἐὰν εἶναι ἐπαγγελματίας φυσικὰ καὶ ἀδιάφορος, ὅπως ἦταν ὁ Ἰούδας.

Αὐτὰ ἦταν τὰ μεγάλα χαρίσματα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Μακάρι ν' ἀγωνισθοῦμε ὅλοι μας, μ' ὅλο τὸ σθένος τῆς ψυχῆς μας, νὰ τ' ἀποκτήσουμε καὶ ἐμεῖς.

www.pmeletios.com

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Μὲ ἀφορμὴν τὰς θεωρίας περὶ μεταπατερικῆς θεολογίας

Ἐκ τοῦ Συλλόγου Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν «Ὁ Προφήτης Ἠλίας» ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Κύριε Διευθυντά,

Ἀφορμὴ νὰ σᾶς ἀποστείλουμε τὴν παροῦσα ἐπιστολὴ εἶναι οἱ ἀντορθόδοξες διακηρύξεις σὲ 2ήμερο διεθνὲς συνέδριο τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος. Ὁ Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς σὲ πλήρη δράση!

Μὲ μεγάλη λύπη διαπιστώνουμε ὅτι τὰ Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα στὴν Ἑλληνόφωνη Ὀρθοδοξία τὰ τελευταῖα χρόνια λαμβάνουν τὴ μορφὴ χιονοστιβάδος!

Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα **νὰ προκληθεῖ Πνευματικὴ–Δογματικὴ «δυσχρωματοψία» σὲ μεγαλο μέρος τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Πληρώματος,** ποὺ εἶναι ἀδιάφορο στὰ πνευματικὰ ζητήματα, χλιαρὸ καὶ τυπικὰ Ὀρθόδοξο!

Ἐμεῖς δὲ θ' ἀρνηθοῦμε τὴν καλὴ προαίρεση ἐνίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν κατὰ Θεὸ εὐλογημένη ἐπιστροφὴ–ἕνωση τῶν πλανεμένων χριστιανῶν μὲ τὴν Ὀρθοδοξία, τὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Παράλληλα ὅμως μὲ αὐτούς, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ καὶ ἐκεῖνοι προωθοῦν τὴ διαχριστιανικὴ ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν»!

Τίθεται τὸ εὔλογο ἐρώτημα. Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ σχεδίασαν καὶ στὴ συνέχεια ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἐμεῖς γιὰ μία ἀκόμα φορὰ ρίχνουμε φῶς στὰ σκοτεινὰ παρασκήνια ἐκείνων, ποὺ μὲ μανία, συστηματικὰ καὶ ἀδιάκοπα, πολεμοῦν κάθε τί τὸ Ὀρθόδοξο Χριστιανικό!

Τὴν **Παγχριστιανικὴ** ἕνωση σὲ *πρώτη φάση* καὶ τὴν **Πανθρησκειακὴ** σὲ *δεύτερη,* ἐπιδιώκουν ἄνθρωποι σκοτεινῶν κέντρων, ποὺ προωθοῦν καὶ αὐτοὶ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων, καὶ τὴν ἑνότητα τῶν διαφόρων Θρησκειῶν!

Δὲν γνωρίζουμε ἐὰν ἔχουν γνώση, οἱ ἀνωτέρω καλοπροαίρετοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ποὺ λαμβάνουν μέρος σὲ Οἰκουμενιστικὰ συνέδρια τῶν σχεδίων τῶν σκοτεινῶν κέντρων. Μήπως ἄθελά τους συμπλέουν μαζί τους; Ἐμεῖς παραθέτουμε ἀποδείξεις, γιὰ τὸ ποιοὶ σχεδίασαν τὸ Διαχριστιανικὸ Οἰκουμενισμὸ καὶ προωθοῦν παράλληλα καὶ τὴν Πανθρησκεία.

Ἂς δοῦμε τώρα, τί λέγει καὶ τί σχεδιάζει περισσότερο ἀπὸ 100 χρόνια, ἡ ἰσχυρὴ καὶ Παγκόσμια Ὀργάνωση τῶν Τεκτόνων.

Στὸν Πυθαγόρα ἔτους 1930, τεῦχος 1, σελ. 17, **γράφουν οἱ Μασόνοι «Τὸ εἰρηνοπολιτικὸν σωτήριον κήρυγμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπέκρυπτε τὴν καθαίρεσιν τῆς Ὀρθοδοξίας».** (Σημ. Τὰ ἔντονα γράμματα δικά μας).

Πηγὴ τοῦ Πανθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ εἶναι ὁ Μασονισμός. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ΤΥΠΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΟΥ 32ου ΒΑΘΜΟΥ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΔΕΓΜΕΝΟΥ ΣΚΩΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ Σελ. 7, 26–34.

«Καί: «Ἡ ἕκτη τάξις …» —τῶν ὑψηλῶν, Τεκτονικῶν βαθμῶν— «…καθιερώθη εἰς τὴν ἵδρυσιν θρησκείας παγκοσμίου…».

Ὁμοίως: «Αἱ θρησκεῖαι ἐπιζητοῦν ἀκόμη, νὰ δεσπόζουν τῶν ἐπιστημῶν… Ἴσως ὅμως ἔλθη κάποτε ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ὑπάρχουσαι ἀκόμη τότε θρησκεῖαι, διατηροῦσαι τὴν ἱστορικὴν μορφήν των, θὰ θεωροῦν ἀλλήλας ὡς διαφόρους Τύπους μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς θρησκείας, δηλ. μιᾶς πράγματι καθολικῆς θρησκείας…

Ὁ Σκωτικὸς Τύπος [οἱ ὑψηλοὶ βαθμοὶ] κατενόησε τὴν Ἀλήθεια τοῦ λεχθέντος ὅτι, ὅταν θὰ ἔλθη ἡ ὥρα τῆς ὡριμότητος, ὅταν αἱ βαθύτεραι βάσεις καὶ τὰ θεμέλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται ὅλαι αἱ θρησκεῖαι, θὰ εἶναι προσιτὰ εἰς ὅλους, τότε ἴσως αἱ βάσεις αὗται χρησιμεύσουν ὡς τόπος καταφυγῆς, …καὶ μάλιστα —εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι —εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην λατρείαν— **ἐπιζητοῦν κάτι τὸ ἀγνότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὑρίσκουν εἰς τοὺς τύπους, τὰς θυσίας, τὰς λειτουργίας καὶ τὰ κηρύγματα τῶν θρησκευτικῶν κύκλων, εἰς τοὺς ὁποίους ἕκαστος ἀνήκει.**

Θὰ παραμερίσουν τότε πολλὰ πράγματα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τιμοῦν ἢ κηρύσσουν εἰς τὰς ἰνδικὰς παγόδας, τοὺς βουδδιστικοὺς ναούς, τὰ μωαμεθανικὰ τεμένη **καὶ τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας.** Ἕκαστος θὰ φέρη τότε μαζί του εἰς τὴν εἰρηνικὴν κρύπτην (Σημ. γραφ.: τῆς μασονίας), πᾶν ὅτι ἐκτιμᾶ καὶ θεωρεῖ ὡς τὸ ὑψηλότερον…

Ἴσως παρερχομένου τοῦ χρόνου αὐξηθῆ ἡ ἔκτασις καὶ σαφήνεια τῆς κρύπτης μέχρι τοιούτου σημείου, **ὥστε ἡ κρύπτη τοῦ παρελθόντος νὰ καταστῆ κάποτε ἡ Ἐκκλησίας τοῦ μέλλοντος…**

Θὰ ἔλθη κάποτε ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία τὰ κληρονομηθέντα (Σημ. γραφ.: ὅλες οἱ παραδόσεις!) θὰ συμπιέζονται…**Τότε θ' ἀρχίση νὰ ἀναφαίνηται τὸ ἀληθὲς βασίλειον τῆς Ἐλευθερίας… Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι τόποι τοὺς ὁποίους θέλομεν νὰ κατακτήσωμεν, αὐτὸς εἶναι ὁ Ναὸς τὸν ὁποῖον θέλομεν νὰ οἰκοδομήσωμεν…**

Ἠκούσατε εἰς τί συνίσταται τὸ Βασιλικὸν μυστικόν. Πλησιάσατε εἰς τὸν Βωμὸν ὅπου θὰ ὁμώσητε τὸν ὅρκον. Ἐπαναλάβετε. Μετ' ἐμοῦ τὸν ὅρκον…» (πηγή: Τεκτονικὰ ἔντυπα). (Σημ.: Τὰ ἔντονα γράμματα δικά μας).

«Ὁ Τεκτονισμὸς προώρισται ποτὲ αὐτὸς νὰ ὑποδείξῃ τὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἑδρασθῆ ἡ παγκόσμιος θρησκεία τοῦ μέλλοντος, ἥτις θὰ περισυναγάγῃ τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν εἰς μίαν ποίμνην ὑπὸ ἕναν ποιμένα…» (πηγὴ: Τεκτονικὸ ἔντυπο «Ἀθηνᾶ», 1894). Τὰ ἀνωτέρω εἶναι εὔγλωττα καὶ ἀποκαλυπτικά!

Κύριε Διευθυντά, πρὸ 80 ἐτῶν οἱ Μασόνοι ὁμολογοῦν ὅτι ὁ στόχος τοῦ Διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ καθαίρεση τῆς Ὀρθοδοξίας! Ἐμεῖς τί πρέπει νὰ σκεφθοῦμε; Ἔχουν γνώση οἱ Μητροπολίτες ἢ ἄγνοια αὐτοῦ τοῦ στόχου, ποὺ ἐπιδιώκουν οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ τί κάνουν γιὰ νὰ ἀποτρέψουν τὰ ἄνομα σχέδια, ποὺ τείνουν σὲ τελικὴ ἀνάλυση στὴν Πανθρησκεία καὶ στὴν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου; Εἶναι τυχαῖο, ὅτι **ὑψηλόβαθμοι Οἰκουμενιστὲς κληρικοί, στὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπῆρξαν Μασόνοι καὶ ὑπηρέτησαν μὲ πάθος τὰ Τεκτονικὰ ἰδεώδη,** ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ Μασόνοι γράφουν ἐπίσημα σὲ ἔντυπά τους;

Εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ **Οἰκ. Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ πρωτεργάτης τῆς ἑορτολογικῆς μεταρρυθμίσεως,** ποὺ τόσα δεινὰ ἔχει ἐπιφέρει μέχρι σήμερα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, **ὑπῆρξε ἐπιφανὴς Μασόνος, στὴ Στοὰ Ἁρμονία** («ΤΕΚΤ. ΔΕΛΤΙΟΝ», 1970, σελ.134), καὶ τὸ ὄνομά του φαρδιὰ–πλατιά, ὑπάρχει στὸν κατάλογο, ποὺ ἡ Μεγάλη Στοὰ τῆς Ἑλλάδος ἔδωσε στὴ δημοσιότητα, ἀκόμα καὶ στὸ Διαδίκτυο; (Βῆμα τῆς Κυριακῆς της 19–3–2006). Στὸν ἴδιο κατάλογο, καὶ ὁ ἐπίσης **Οἰκουμενιστής, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος, (Παπαδόπουλος Βασίλειος) στὴ Στοὰ Ἀδελφοποίηση!** Μὴ μᾶς ποῦν κάποιοι, ὅτι οἱ Μασόνοι δίνουν τὰ ὀνόματα Μασόνων Κληρικῶν μετὰ τὸ θάνατό τους, γιατί, ὅπως διαβάζουμε γιὰ τὸν κατάλογο ποὺ ἔδωσαν στὸ Διαδίκτυο, διαθέτουν ἐπιβεβαιωμένα στοιχεῖα στὰ ἀρχεῖα τους γιὰ τὸ κάθε πρόσωπο!

Εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης **ἐφάρμοσε πιστὰ τὰ διαλαμβανόμενα στὴν αἱρετικὴ – Οἰκουμενιστικὴ ἐγκύκλιο τοῦ 1920 καὶ ἄλλαξε τὸ ἑορτολόγιο, γιὰ νὰ ἀποτελέσει ἡ ἀλλαγὴ αὐτή, τὴ γέφυρα ἑνώσεως μὲ αἱρετικὲς ὁμολογίες,** οἱ ὁποῖες στὴν ἐγκύκλιο χαρακτηρίζονται «ὡς Ἐκκλησίες μὴ λογιζόμενες μεταξύ τους ὡς ξένες καὶ ἀλλότριες, ἀλλὰ ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείους ἐν Χριστῷ» καὶ «συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. Γ΄ 3); Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή, ὅπως εὐστόχως χαρακτηρίσθηκε, ἀποτελεῖ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῶν Οἰκουμενιστῶν!

Εἶναι τυχαῖο ὅτι **ὁ Ἀρχιοικουμενιστὴς Πατρ. Ἀθηναγόρας, φέρεται καὶ αὐτὸς ὡς Μασόνος 33ου βαθμοῦ, καὶ μυήθηκε στὴν Ἀμερική,** (Θεοσοφικὸ–Μασονικὸ Περιοδικὸ «ΙΛΙΣΟΣ», Τεῦχ. 97, ἔτος 1973, σελ. 41), καὶ συντέλεσε τὰ μέγιστα, στὴν προώθηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας;

Ἐμεῖς δεχόμασθε ὅτι ὑπάρχουν Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι εἰλικρινοῦς διαθέσεως, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ τους συμπλέουν μὲ Οἰκουμενιστές, ποὺ ἐλέγχονται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸν Τεκτονισμὸ καὶ ἄλλες σκοτεινὲς δυνάμεις (Νεοεποχίτες), καὶ ἄθελά τους ἐξυπηρετοῦν τὰ σκοτεινὰ σχέδιά τους!

Ἐμεῖς κάνουμε μία πρόταση. Νὰ δημοσιευθεῖ κείμενο μὲ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν κληρικῶν τῆς Ἑλληνοφώνου Ὀρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι φέρονται σὲ Μασονικὰ κείμενα ὡς Τέκτονες! Γιὰ τὸν κάθε φερόμενο ὡς τέκτονα κληρικὸ νὰ παρατίθενται ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ οἱ Μασόνοι κατὰ καιροὺς δημοσίευσαν σὲ τεκτονικὰ κείμενα καὶ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν τεκτονική τους ἰδιότητα!

Στὴ συνέχεια, ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας νὰ λάβει ξεκάθαρη θέση στὸ σοβαρότατο αὐτὸ θέμα.

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐκτίμηση
Ὁ Πρόεδρος
Θεόδωρος Ζιώγας
Ἡ Γεν. Γραμματέας
Γιαννούλα Χορτάτου

Ἡ γλῶσσα τῆς Θ. Λειτουργίας

Θερμὰ συγχαρητήρια ὀφείλονται στὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα Σας γιὰ τὴν σταθεράν της θέση, ποὺ ἀπαρεγκλίτως τηρεῖ στὸ θέμα τῆς γλώσσης τῆς θείας λατρείας, ποὺ ἔχει προκύψει. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ἐξαρθῆ καὶ ἰδιαιτέρως νὰ προβληθῆ ἡ μελέτη τοῦ ἐλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ Σταύρου Κουρούση μὲ τὸν λίαν ἐπιτυχῆ τίτλον «Ἀναγεννησιακὰ» διλήμματα, Ἀθῆναι 2010, 27σσ., ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀνατύπωση σειρᾶς ἄρθρων του στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο», ἀφιερωμένη στὴν μνήμη τοῦ π. Μάρκου Μανώλη.

Μὲ μία σειρὰ ἀδιασείστων ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα ἑδράζει στὴν χρήση τῶν πρωτογενῶν πηγῶν, κατορθώνει ὁ συγγραφέας νὰ ἀποδείξη τὶς κακοδοξίες, ποὺ ἔχουν παρεισφρήσει ἀπὸ τὶς μεταφράσεις στὴν Θ. Λειτουργία. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ συγχαρῶμεν τὸν Καθηγητὴν Κουρούσην, διότι δὲν φείδεται νὰ ἀναδείξη τὸ ἀβάσιμον τοῦ Καθηγητοῦ π. Κων. Μπέη (σ. 21), ὑπογραμμίζοντας ὅτι ὁ ἴδιος ὁ π. Μπέης, ὅπως ὁ ἴδιος ἐδήλωνε, ἐκινεῖτο πρὶν ἀπὸ τὴν χειροτονία του λατρευτικῶς μεταξὺ Βουδιστῶν, Παπικῶν καὶ Ἀγγλικανῶν καὶ ἔγινε ἱερεὺς γιὰ νὰ εὕρῃ «τὴν κλίμακα ἀπάγουσα τοὺς ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν» (σ.22).

Νομίζω ὅτι τὸ ἄκρως ρηξικέλευθο, ἔμπλεο θεολογικοῦ προβληματισμοῦ καὶ στοχασμοῦ ἄρθρο – μελέτη τοῦ Καθηγητοῦ Κουρούση ὀφείλεται νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ κάθε ὀρθοδόξως σκεπτόμενο Ἕλληνα πιστό, ἰδιαιτέρως νὰ διανεμηθῇ στὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ στὶς ἐνορίες τῆς χώρας.

Εὐχαριστῶ θερμῶς
γιὰ τὴν φιλοξενία
Χρῆστος Π. Μπαλόγλου
Μεσσηνίας 14, Νέα Φιλαδέλφεια

Τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ Πειραϊκὴ Ἐκκλησία

Κύριε Διευθυντά,

Πρὸ ἡμερῶν ἔγινε μία δημοσκόπηση σχετικὰ μὲ τὴν ἀκροαματικότητα τῶν διαφόρων Ραδιοσταθμῶν καὶ ποικίλων περιοδικῶν. Ὅταν κάποιοι εἶπαν ὅτι παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὸ ραδιοσταθμὸ τῆς «Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας» καὶ διαβάζουν τὸ ἀντίστοιχο περιοδικὸ τῆς Μητρόπολης Πειραιῶς, αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὴν δημοσκόπηση μετὰ ἀπὸ ἕνα εἰρωνικὸ σχόλιο διευκρίνισαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁ σταθμὸς αὐτὸς καὶ τὸ περιοδικὸ μέσα στὸν κατάλογό τους. Στὴ σχετικὴ διαμαρτυρία ἀναγκάσθηκαν νὰ γράψουν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ περιθώριο τοῦ καταλόγου καὶ τὸ Ρ/Σ τῆς «Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας» καὶ τὸ ἀντίστοιχο περιοδικό. Στὴ συνέχεια καὶ μὲ καθαρὰ ἀνακριτικὰ τρόπο προσπαθοῦσαν νὰ διατυπώσουν ἐλεγκτικὸ καὶ κατηγορητικὸ λόγο, ἐπειδὴ κάναμε τὸ… σφάλμα νὰ ἀκοῦμε καὶ νὰ διαβάζουμε τὸ συγκεκριμένο σταθμὸ καὶ τὸ ἐν λόγῳ περιοδικό.

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε βέβαια ὅτι σὲ σχετικὰ πρόσφατη ἔρευνα ὁ Ρ/Σ τῆς «Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας» ἦταν μέσα στοὺς 5 πρώτους σὲ ἀκροαματικότητα πανελλαδικά(!).

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ διερωτῶμαι, γιατί αὐτὸς ὁ ρατσισμός; Γιατί μιὰ τέτοια ἄγαρμπη λογοκρισία; Γιατί τόση μισαλλοδοξία; Στὴν ἐποχὴ ποὺ ὅλες οἱ μειονότητες προστατεύονται γιὰ πραγματικὰ ἢ πλασματικὰ δικαιώματα, γιατί οἱ σιωπηρὲς πλειοψηφίες μπαίνουν τόσο ἀδίστακτα στὸ περιθώριο; Γιατί μετὰ ἀπ' αὐτὰ δικαιολογημένα νὰ μὴ πιστεύουμε ὅτι μέρα μὲ τὴ μέρα σκλαβωνόμαστε καὶ γινόμαστε κυριολεκτικὰ ὑποχείρια κάποιων ἀόρατων ἢ καὶ ὁρατῶν τυράννων, ποὺ μὲ τὴν προβιὰ τοῦ δημοκράτη μᾶς ἐξαπατοῦν γιὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὶς προσωπικὲς ἐπιδιώξεις τους;

Μὲ τιμὴ
Γεώργιος Ντόνας
Οἰκονομολόγος

Ὀρθοδοξία καὶ ὀρθοπραξία χρειάζονται

Κύριε Διευθυντά,

Σὲ πρόσφατο φύλλο τοῦ ἐγκρίτου «Ὀρθοδόξου Τύπου» διάβασα ἐπιστολὲς δύο ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι «δυσανασχετοῦσαν» γύρω ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ προσφιλεστάτου μας Πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση.

Θεωρῶ τὶς αἰτιάσεις τους ἀβάσιμες καὶ ἀνεδαφικές.

Καὶ τοῦτο διότι ὁ π. Διονύσιος κινεῖται πάντοτε μὲ γνώμονα τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, στηριζόμενος στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πιστῶν καὶ μόνον.

Μὲ τὴν ἐλεγκτικὴ –ἀλλὰ ἁγιοπνευματικὴ– γραφίδα του ἐλέγχει πολλάκις τὰ τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας, ὅμως κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ τὴ διόρθωση τῶν λαθῶν, ποὺ ὀφείλονται στὶς ἀνθώπινες ἀδυναμίες.

Ὅπως δηλαδή, τὸν ἰατρὸ ποὺ μισεῖ τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ ἀγαπᾶ τὸν ἀσθενὴ καὶ μοχθεῖ γιὰ τὴ θεραπεία του.

Τὰ κείμενα τοῦ π. Διονυσίου Τάτση μᾶς δίδουν θάρρος, παρρησία, γιὰ νὰ τολμοῦμε νὰ δίδουμε ὁμολογία πίστεως (καὶ νὰ μὴ εἴμαστε– ὅπως πολὺ σωστὰ καὶ εὔστοχα ἔχει ἀναφέρει γιὰ ἄλλους ὁ θεοφιλὴς καὶ λαοφιλὴς θεολόγος κ. Νικόλαος Σωτηρόπουλος σὲ κήρυγμά του– «εὐλαβεῖς βλαμμένοι»). Οὔτε ἡ ὀρθὴ πίστη δίχως τὶς ἀγαθὲς πράξεις σώζει μόνη, οὔτε τὰ ἀγαθὰ ἔργα δίχως τὴν ὀρθὴ πίστη.

Ὀρθοδοξία, λοιπὸν καὶ ὀρθοπραξία μᾶς χρειάζονται.

Καὶ ὁ π. Διονύσιος ἔχει συμπεριλάβει καὶ τὰ δύο στὴ βιοτὴ καὶ τὸν λόγο του, γραπτὸ καὶ προφορικό.

Μόνον κάποιος «χλιαρὸς» χριστιανὸς ἢ ἐγωιστὴς ἢ «ζηλωτὴς» δίχως ἐπίγνωση θὰ μποροῦσε νὰ παρερμηνεύσει ἕναν τέτοιο λόγο.

Σᾶς παρακαλῶ θερμὰ νὰ μεταφέρετε στὸν π. Διονύσιο τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, τὴν πλήρη στήριξη καὶ συμφωνία μου γιὰ τὰ κείμενά του (τὰ ὁποῖα καὶ προσυπογράφω ἀνεπιφύλακτα) ἀλλὰ καὶ τὴν εὐχὴ καὶ —συνάμα— προσδοκία μου νὰ συνεχίσει μὲ τὸν ἴδιο —ἀκάματο— ζῆλο νὰ μᾶς πληροφορεῖ, νουθετεῖ, ἐμψυχώνει καὶ φρονηματίζει μέσα ἀπὸ αὐτὰ ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη.

Τὴν ἄποψή μου γνωρίζω ὅτι ἐνστερνίζονται καὶ ἐκφράζουν ἑκατοντάδες πιστοί, τακτικοὶ ἀναγνῶστες τοῦ «Ὀρθ. Τύπου».

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐκτίμηση
Γιῶργος Φωτ. Παπαδόπουλος
Δημοτικὸς Σύμβουλος Χίου